

LA LECTORA DESACOMPLEXADA

L'amor i el pentinat

EVA PIQUER

evapiquer@periodistes.org

La lectora desacomplexada només valora com cal els seus amics quan pateix crisis de les que no desitjaria ni al seu pitjor enemic. Ja sol passar: els amics són necessaris quan les coses ens van bé, però imprescindibles quan ens van malament.

"L'amistat és una religió sense Déu ni judici final", diu Tahar Ben Jelloun a *Elogi de l'amistat* (Empúries). Una religió de la qual tothom voldria ser creient i practicant: costa viure sense amics, i encara costa més acceptar que no en tenim. El problema és que l'amistat, com l'amor, s'ha d'anar regant perquè no es pansexi. I no és gens fàcil trobar temps per regar-la quan la nostra agenda amenaça de declarar-se en vaga. La lectora desacomplexada (també coneguda, per cert, com "la nostra amiga") no entén d'on treu les hores l'escriptora Empar Moliner, que sempre que pot fa referència a les seves cinquanta milers amigues. I es queda tan ampla.

Una altra escriptora, Nativel Preciado, afirma en el llibre *Amigos íntimos* (Temas de Hoy): "Amb un veritable amic et compromets a compartir el teu temps, les teves confidències, la teva intimitat i les teves pertinences, encara que això últim sigui el menys essencial. Un amic pot passar per alt la falta d'ajuda material, però no perdona mai que li escatimis el temps ni la confiança".

CAL 'REGAR' LES AMISTATS

Després d'una crisi que l'ha dut a recuperar amics (i a estalviar en psicòlegs), la lectora desacomplexada s'ha fet el propòsit de regar més i millor les seves amistats. I s'ha comprat un parell de llibres per entrar en matèria: *El petit llibre de les amigues*, de Marie Doinel (J.J. de Olañeta, Editor), i *1.003 Great Things About Friends*, de Lisa Birnbach, Ann Hodgman i Patricia Marx (Andrews McMeel Publishing).

"Tinc un munt d'amigues perquè tinc temps per dedicar-los: una relació privilegiada no evolucionarà amb dues telefonades a l'any", escriu Marie Doinel. Per anar bé, les trucades a les amigues s'han de notar a la factura telefònica. Segons Doinel, una amistat sense telèfon és

L'amistat demana una implicació més enllà de la formalitat

tan indigesta com uns espaguetis sense oli d'oliva. Ella resumeix en tres els temes de conversa entre amigues (que no entre amics): l'amor, la mort i el pentinat. "Entre noies, ens atrevim a admetre que no fem esport, que un parell de sabates ens ha costat un ronyó i que són coses que passen".

Una amiga té el mateix nivell de tolerància a la xafarderia que tu. Una amiga et dirà la veritat sobre el

teu nou color de cabells. No pateixis, cap de les teves amigues tampoc ha llegit Proust. No tens l'obligació de respondre "bé" quan una amiga et pregunta com estàs. Birnbach, Hodgman i Marx han aplegat aquests quatre motius i 998 més a favor de les amigues.

La lectora desacomplexada sap que els amics són aquells que mai se li presenten a casa sense avisar, excepte quan endevinen que fan falta.

TAL COM RAJA

La Setmana (i II)

LLUÍS LLORT

scultura@avui.com

Continuo comentant *sensacions* que em va provocar la visita a l'edició d'aquest any de la Setmana del Llibre en Català. M'havia quedat a mig exposar el tema de si es publica massa o, més concretament, si el llistó del criteri per triar nous títols és excessivament baix per afavorir la publicació abundant i així fer l'efecte que tenim una salut lingüística i literària de ferro.

D'una banda cal donar l'oportunitat (una d'estrenar-se als autors inèdits (no dic joves perquè la història és plena d'exemples en què un autor ha triomfat als 40, 50, 60 anys), tot i que l'obra que ofereixen sigui... indecisa. Si no assumim aquest risc, és possible que *matem* autors dignes, bons o fins i tot molt bons abans de néixer. Però potser també caldria (ui, ui, ui que diré ara!) ser prou agosarat per negar la publicació als autors més o menys consagrats quan presentin autèntics bunyons per fer l'agost anual el dia de Sant Jordi. Tothom té dret a tenir alts i baixos, però el mercat hi guanyaria si només es publicuessin els *alts*. Esclar que, per a un editor, donar un *no* a un d'aquests autors famosos és regalar-lo a la competència. En fi, ho deixo aquí.

Més coses de la fira. Què dimonis els ha passat als editors que ara, la majoria, editen veritables llibrots? L'atractiu d'un llibre, a més del text, esclau, recau en una sèrie de valors, com ara un cos de lletra adequat, un paper agradable, un tintatge correcte, etcètera. Un llibre més gros no és sinònim de millor qualitat. Potser fa més goig, potser omple més espai a les prestatgeries, potser justifica més el preu (si no t'agrada guanyar 1,5 pessetes més en revendre'l a pes al drapaire), però, també, resulta més incòmode a l'hora de llegir-lo, de transportar-lo, d'endregar-lo... Llavors, per què aquesta moda sobtada? A banda de comprovar-se en moltes novetats, aquesta atrofia gegantina es podia observar en les reïnflades reedicions recents que compartien espai amb l'edició de fa un any del mateix títol. Com que el mercat català és petitó, tots els editors floten, amb més o menys habilitat o dificultat, en la mateixa banyereta (o potser bidet) i quan arriba una onada (provocada pels mercats editorials estrangers) tots dansen al ritme imposat. Coses del màrqueting.

No oblidu que la Setmana té un al·licient més, fetitxista, però al·licient: tenir a l'abast tot d'autors per demanar-los una signatura. A Sant Jordi, si volem més d'una firma, hem de voltar i tenir la sort d'enxampar els que busquem. Durant la Setmana en tenim un munt, d'autors, juntets i per torns programats. Alguns amb poder de convocatòria, altres d'històrics, altres que fan tard, altres que no es presenten i altres d'avorrits i solitaris, com els llibres als prestatges.

Segui com sigui, l'any que ve hi tornaré.

ARTFÒBIA

GUILLEM CIFRÉ

